

[Ingerlise Koefoed]

første foreslå, at man, hvis det trækker ud med TV 2, behandler lokalradiospørgsmålet for sig og færdiggør det, og at man derefter forlænger loven med hensyn til lokal-TV og først kommer med det endelige forslag på lokal-TV-området, når man engang har fået sig forhandlet færdig om TV 2.

Der er ikke nogen mening i, at lokalradioerne – hvad jeg tror nogle af os kan blive enige om – skal vente, fordi man nu skal sidde og forhandle om TV 2.

Men hvis ingen af delene kan blive færdig, vil jeg sige til hr. Tastesen, at vi naturligvis vil støtte en forlængelse af loven i det hele taget, men jeg håber som sagt, at man i hvert fald kan blive færdig med en del af den, for der er mange, der har brug for og venter på en afklaring.

I øvrigt synes jeg egentlig, det er vanskeligt at være udvalg under denne regering; vi oplever den ene gang efter den anden, at der sidder nogle mennesker og arbejder seriøst og langvarigt med et eller andet forslag, hvorefter de fremsætter nogle forslag om, hvordan de synes den permanente ordning skal være, men at dette resulterer i, at den permanente ordning bliver udformet nærmest modsat.

Hvis jeg sad i nærradioudvalget, ville jeg i hvert fald i dag være lidt ked af det, for ministerens forslag er jo på mange områder stik modsat nærradioudvalgets forslag. Når nærradioudvalget siger nej til reklamefinansiering, så siger ministeren ja. Når nærradioudvalget siger nej til at lade enkeltpersoner drive stationerne, så siger ministeren: ja, enkeltpersoner må drive stationerne. Når nærradioudvalget siger ja til at lade kommunerne få sendetilladelse, så siger ministeren nej, og når nærradioerne – i hvert fald en del af dem – opmuntrer til en eller anden form for offentlig finansiering, så bliver den offentlige finansiering nærmest afvist – i hvert fald skal staten holdes helt udenfor – og når nærradioudvalget siger, at lokalradioprogrammer må tage udgangspunkt fortrinsvis i lokale forhold, så siger ministeren, at når bare det kører, er det såmænd lige meget, hvad det handler om, når bare de mennesker, der laver det, bor lokalt.

Vi er i SF meget langt enige i de ting, som nærradioudvalget foreslår. Vi synes ikke, det er nødvendigt og rigtigt at give enkeltpersoner sendetilladelse; vi synes, at enkeltperso-

ner derved får en for stor magt. Vi synes heller ikke, det bør være uden mange overvejelser, at man giver dagblade mulighed for at lave radio-TV-selskaber. Det kan måske nok lade sig gøre i hovedstadsområdet, hvor vi har mange forskellige dagblade af mange forskellige observanser, men så snart vi flytter uden for voldene, oplever vi jo, at det de fleste steder er et enkelt dagblad, der sidder på den skriftlige information til befolkningen om nyheder o.lign., der har monopoliseret – hvad enten det nu har været med vilje eller ej – nyhedsformidlingen, og hvis disse enkelt-dagblade rundt omkring også får mulighed for at lave lokal-TV og lokalradio, vil monopoliseringen efter vores mening blive endnu mere udtalt.

Vi synes, at kommuner og institutioner bør kunne få tilladelse, men modsat hvad der gælder de andre lokalradioer, hvor alsidigheden jo ikke er en betingelse – og det er rigtigt – mener vi, at en eventuel tilladelse til kommuner og institutioner må være betinget af, at de lader kanalerne være åbne for alle borgere. Vi synes, det ville være en god idé, hvis det sted, hvor den kommunale informationscentral findes, hvad enten det nu er i et særligt kontor på rådhuset eller henne i biblioteket, får mulighed for også at informere gennem lokalradio og gennem lokal-TV.

Når ministeren foreslår, at det eneste lokale krav, som skal stilles til lokalradio, er, at de mennesker, der har med det at gøre, eller som sidder i bestyrelsen, har et tilhørsforhold til det lokale område, kan vi ikke lade være med at spørge: ja men hvorfor skal man så have lokalradio overhovedet? Var det ikke meningen, at man med lokalradioerne skulle give netop den lokale befolkning større ytringsmulighed om lokale forhold? Det mener jeg må være hovedformålet med loven, og det vil vi arbejde for at den i sin endelige form kommer til at tilgodes.

Endvidere er der det evindelige spørgsmål om finansieringen, hvor man naturligvis forestiller sig, at den fortsat skal være bingo, gaver, medlemsbidrag og alt sådan noget. Men da ministeren jo lige så vel som vi andre kan gætte, at det næppe vil slå til, mener ministeren altså, at det er helt nødvendigt at supplere med reklameindtægter. Men man kunne jo også gå en anden vej: man kunne supplere med offentlige penge. Jeg synes, at man skulle gøre det på den måde, at de kom-